

Χρηματιστηριακό Δίκαιο

Απόφαση 12184/2004

Μονομελές Πρωτοδικείο Θεσσαλονίκης (Τακτική Διαδικασία)

Δικαστής: Θεοδώρα Τσαμαδιά

Δικηγόροι: Γεώργιος Γουλιέλμος, Ηλίας Καρατζαλής - Γεώργιος Παλάζης, Ιωάννης Πάλλας

Άρθρα 12 παρ. 5, 15 παρ. 1, & 6, 19 παρ. 2, 20 παρ 1 & 2 και 27 παρ. 1 του ν. 3632/1928, Άρθρα 20 & 27 ν. 1806/1989 «Περί τροποποίησης της νομοθεσίας για τα Χρηματιστήρια Αξιών και άλλες διατάξεις», άρθρο 1 του ν. 2396/96, ΑΚ 167, 174, 261, 340, 341, 345, 346, 361, 873, 713, 721, 722 & 904, άρθρο 112 ΕισΝΑΚ, άρθρα 669, 90 ΕμπΝ, 47, 64, 65 του Ν.Δ. της 17.7/13.8.1923 «περί ειδικών διατάξεων επί ανωνύμων εταιρειών», 907, 908, 176, 160 παρ. 3, 215 παρ 1, 221 παρ. 1 και 159 παρ. 3 και 128 παρ. 2, 124 παρ. 2, 135 παρ. 1 ΚΠολΔ.

Έννοια χρηματιστηριακής συναλλαγής. Κύρια χρηματιστηριακή σύμβαση. Παρεπόμενες των κυρίων χρηματιστηριακών συμβάσεων δικαιοπράξεις. Σύμβαση χρηματιστηριακής παραγγελίας.

Ετήσια Χρηματιστηριακή Παραγραφή. (1) Ακυρότητα επίδοσης, η οποία έγινε κατά παράβαση της διάταξης του άρθρου 135 παρ. 1 ΚΠολΔ, διότι κατά το χρόνο που διενεργήθηκε αυτή είχε γνωστή διαμονή καθώς και επαγγελματική κατοικία και από την άκυρη αυτή επίδοση υπέστη η εναγομένη βλάβη που συνίσταται στη διακοπή της παραγραφής της ένδικης αξίωσης της ενάγουσας, με την επίδοση ως άγνωστης διαμονής της ένδικης αγωγής, η οποία δεν μπορεί να αποκατασταθεί διαφορετικά παρά μόνο με την κήρυξη της ακυρότητας της επίδοσης. Ο ισχυρισμός αυτός της εναγομένης, που αποτελεί τη βάση για την αμφισβήτηση της κατ' άρθρο 261 ΑΚ διακοπής της παραγραφής της αξίωσης, που επικαλείται η ενάγουσα με την επίδοση της αγωγής αποτελεί καταλυτική ένσταση παραγραφής της αξίωσης, και είναι νόμιμη, εφόσον στηρίζεται στις διατάξεις των άρθρων 15 παρ.6 του ν. 3632/1928.

Απορριπτέος ως νομικά αδόκιμος ο αντίθετος ισχυρισμός της ενάγουσας, σύμφωνα με τον οποίο η αξίωσή της δεν υπόκειται στην ετήσια χρηματιστηριακή παραγραφή του άρθρου αυτού, αλλά στις διατάξεις του Αστικού Κώδικα, με το σκεπτικό ότι η διάταξη αυτή αφορά μόνο αξιώσεις των μελών του χρηματιστηρίου έναντι αλλήλων και όχι αξιώσεις που πηγάζουν από τη σύμβαση χρηματιστηριακής παραγγελίας που συνάπτεται μεταξύ της χρηματιστηριακής εταιρίας και του πελάτη της.

Αντιδιαστολή έννοιας αλληλόχρεου λογαριασμού και απλού δοσοληπτικού λογαριασμού. (2) Η κάθε χρηματιστηριακή συναλλαγή είναι αυτοτελής και προσμετράται ξεχωριστά το χρεωστικό υπόλοιπο. Η υπαγωγή λ.χ. των αλληπάλληλων καθημερινών επί μακρά περίοδο αγοραπωλησιών ενός πελάτη

στις ρυθμίσεις περί αλληλόχρεου λογαριασμού κατά τις οποίες κάθε συναλλαγή θα χάνει την αυτοτέλειά της και θα καθίσταται απαιτητό μόνο το εκάστοτε προκύπτον από τις χρεοπιστώσεις υπόλοιπο, δεν είναι εν προκειμένω επιτρεπτή, διότι το σύστημα εκκαθάρισης κάθε χρηματιστηριακής συναλλαγής αφορά, όπως εκτέθηκε, αυτήν και μόνο χωριστά.

Βασική λειτουργία του αλληλόχρεου λογαριασμού η οποία συνίσταται στο ότι η εκκαθάριση του λογαριασμού συντελείται όταν αυτός κλεισθεί, **αντιβαίνει στο νομοθετικό πλέγμα** των διατάξεων των άρθρων 19 παρ. 2, 20 παρ. 1 και 2 και 27 παρ. 1 του ν. 3632/1928 «Περί Χρηματιστηρίων Αξιών», όπως αντικαταστάθηκε από το άρθρο 5 του Α.Ν. 2341/1940, από τις οποίες προκύπτει ότι αν ο εντολέας του χρηματιστή δεν εκτελέσει την εκ της εντολής απορρέουσα υποχρέωσή του, ο χρηματιστής δικαιούται να προβεί στην υποχρεωτική εκκαθάριση της συναλλαγής, οπότε το εξ' αυτής προκύπτον έλλειμμα οφείλει ο εντολέας άμεσα προς τον χρηματιστή.

Μη νόμιμη η επικουρική βάση της αγωγής η οποία θεμελιώνεται στον **αδικαιολόγητο πλουτισμό**, λόγω της επιβληθητικής φύσεως των αγωγών εκ του αδικαιολόγητου πλουτισμού, οι οποίες δύνανται να ασκηθούν μόνο όταν λείπουν οι προϋποθέσεις της εκ της συμβάσεως ή της εξ αντικειμένου αγωγής, εκτός αν θεμελιώνονται σε πραγματικά περιστατικά, διαφορετικά ή πρόσθετα από εκείνα στα οποία στηρίζεται η αγωγή από τη σύμβαση ή την αδικοπράξη, γεγονός που δεν συντρέχει στην προκειμένη περίπτωση, διότι η ενάγουσα ουδόλως επικαλείται περιστατικά έλλειψης της νόμιμης αιτίας διατηρήσεως του πλουτισμού της εναγομένης, αλλά αντιθέτως στηρίζει την εκ του άρθρου 904 ΑΚ αγωγή της στην ίδια έγκυρη σύμβαση χρηματιστηριακής παραγγελίας που επικαλείται και για τη θεμελίωση της κύριας βάσης αυτής.

Μη νόμιμο το αίτημα τόκων υπερημερίας της ενάγουσας από την επομένη της τελευταίας χρηματιστηριακής συναλλαγής. Εφόσον η ενάγουσα δεν επικαλείται σχετική όχληση της εναγομένης προγενέστερης αυτής της επίδοσης, διότι η επομένη της τελευταίας χρηματιστηριακής συναλλαγής που επικαλείται ότι πραγματοποίησε για λογαριασμό της εναγομένης, **δεν αποτελεί δήλη ημέρα καταβολής** (341ΑΚ) σύμφωνα με όσα εκθέτει, εφόσον δεν επικαλείται συμφωνία μεταξύ τους ότι με μόνη την παρέλευση της ημέρας συναλλαγής θα οφείλεται τόκος για το ποσό που θα προκύπτει από τη μεταξύ τους εκκαθάριση ούτε αναφέρει με ποίο τρόπο η εναγομένη (π.χ. όχληση) κατέστη υπερήμερη για την καταβολή του οφειλόμενου υπολοίπου.

.....Από τις διατάξεις των άρθρων 669 ΕμπΝ, 361 873 ΑΚ, 112 ΕισΝΑΚ και 47, 64, 65 του ΝΔ της 17.7/13.8.1923 « περί ειδικών διατάξεων επί ανωνύμων εταιρειών » συνάγεται ότι σύμβαση αλληλόχρεου ή ανοικτού λογαριασμού είναι η παρεπόμενη διαρκής σύμβαση, που συνάπτεται μεταξύ δύο προσώπων, από τα οποία το ένα τουλάχιστον είναι έμπορος, με την οποία αποφασίζουν να καταχωρίζονται οι μεταξύ τους δοσοληψίες σε κοινό λογαριασμό, με τον τύπο κονδυλίων πιστοχρεώσεως, με σκοπό οι σχετικές με τα κονδύλια αυτά απαιτήσεις να μην επιδιώκονται μεμονωμένα, αλλά να

εκκαθαρίζονται και να αποσβήνονται κατά το κλείσιμο του λογαριασμού, που θα γίνεται καθ' ορισμένα χρονικά διαστήματα, σε τρόπο ώστε να αποβάλουν την ατομικότητα τους, να μεταβάλλονται σε αριθμητικά κονδύλια και να αποτελέσει τη μοναδική μεταξύ τους απαίτηση το κατάλοιπο του λογαριασμού, που τυχόν θα υπάρξει, μετά το κλείσιμο του λογαριασμού (ΕφΠειρ.488/1977 ΕλλΔνη 1999.355). Η τήρηση όμως λογαριασμού, που απεικονίζει, κατά τους κανόνες της λογιστικής, τις εκατέρωθεν τμηματικές παροχές, από τις οποίες οι παροχές του ενός αποτελούν καταβολές απέναντι στις εκ των παροχών του άλλου δημιουργούμενες απαιτήσεις, εξαιτίας της μη άμεσης τακτοποίησης των δοσοληψιών τους, χωρίς ύπαρξη ρητής ή έστω σιωπηρής, παρεπόμενης ρυθμιστικής συμφωνίας για υποβολή των εκατέρωθεν παροχών σε μη αυτοτελή διαθέσιμα κονδύλια πίστωσης και χρέωσης του τηρούμενου λογαριασμού προς εκκαθάριση κατά το κλείσιμο του και προς επιδίωξη του καταλοίπου από την εκκαθάριση, δεν αποτελεί αλληλόχρεο λογαριασμό, κατά την ανωτέρω έννοια, αλλά έχει χαρακτήρα απλού δοσοληπτικού λογαριασμού (ΕφΑθ 10028/1987 ΕλλΔνη 1989.101, ΕφΘεσ 488/1996 ΕΤρΑξΧρ 1996.394).

Στην προκειμένη περίπτωση, με την κρινόμενη αγωγή η ενάγουσα εκθέτει ότι ως ανώνυμη χρηματιστηριακή εταιρία και μέλος του Χρηματιστηρίου Αξιών Αθηνών (Χ.Α.Α.), που έχει ως αντικείμενο της παντός είδους χρηματιστηριακές εργασίες, στο πλαίσιο αυτών των δραστηριοτήτων της συνήψε με τον εναγόμενο στην Αθήνα το Μάρτιο του 1998 σύμβαση παροχής επενδυτικών υπηρεσιών-χρηματιστηριακής παραγγελίας, βάσει της οποίας ο τελευταίος της ανέθεσε, έναντι προμήθειας της, να εκτελεί εντολές του για αγορά και πώληση μετοχών μέσω Χ.Α.Α, καταρτίζοντας στο όνομα της, αλλά για λογαριασμό του, τις κύριες χρηματιστηριακές συμβάσεις αγοράς και πώλησης των εν λόγω μετοχών. Ότι κατά την εκτέλεση των εκάστοτε εντολών του εναγομένου αυτός ανέλαβε την υποχρέωση επί μεν πώλησης να της παραδίδει τους πωλούμενους τίτλους επί δε αγοράς να της καταβάλει το τίμημα των τίτλων και αυτή ανέλαβε αντίστοιχα την υποχρέωση επί μεν πωλήσεως μετοχών να του καταβάλει το τίμημα αυτών και επί αγοράς να του παραδίδει τους τίτλους, ενώ για την εκκαθάριση των μεταξύ τους σχέσεων συμφώνησαν να καταχωρούνται σε άτοκο χρεωπιστωτικό λογαριασμό με την μορφή χρεωπιστωτικών κονδυλίων, συμψηφιζόμενες αυτόματα με την καταχώριση τους, οι πηγάζουσες από τη σύμβαση χρηματιστηριακής παραγγελίας εκατέρωθεν χρηματικές απαιτήσεις τους και ότι ο λογαριασμός αυτός θα ήταν έντοκος , αν δημιουργούνταν ληξιπρόθεσμες οφειλές του εναγομένου, οπότε για το κατάλοιπο του λογαριασμού αυτός θα της όφειλε το νόμιμο τόκο υπερημερίας. Ότι σε εκτέλεση της σύμβασης αυτής και κατόπιν σχετικών εντολών του εναγομένου, κατά το χρονικό διάστημα από 23-3-1998 έως 20-10-2000,

ενήργησε για λογαριασμό του τις λεπτομερώς αναφερόμενες στην αγωγή και πωλήσεις μετοχών, από την καταχώριση των οποίων στον ανωτέρω λογαριασμό προέκυψε χρεωστικό σε βάρος του υπόλοιπο, ύψους 3.787.203 δραχμών καθόσον το σύνολο της τελικής αξίας των αναφερόμενων πινακιδίων αγοράς μετοχών ανέρχεται σε 122.524.455 δραχμές, το σύνολο της τελικής αξίας των αναφερόμενων πινακιδίων πώλησης μετοχών του ανέρχεται σε 113.637.252 δραχμές και ο εναγόμενος της κατέβαλε 5.100.000 δραχμές, αρνούμενος, παρά τις οχλήσεις της, να της καταβάλει και το υπόλοιπο. Ότι για το λόγο αυτό καταγγέλλει με την αγωγή τη σύμβαση παροχής επενδυτικών επενδύσεων καθώς και την παρεπόμενη σύμβαση αλληλόχρεου λογαριασμού. Με βάση αυτό το ιστορικό και επικαλούμενη επικουρικά ότι ο εναγόμενος χωρίς νόμιμη αιτία κατέστη πλουσιότερος σε βάρος της περιουσίας της, οπότε ευθύνεται απέναντί της και βάσει των διατάξεων του αδικαιολόγητου πλουτισμού, η ενάγουσα ζητεί να υποχρεωθεί ο εναγόμενος, με απόφαση προσωρινώς εκτελεστή, να της καταβάλλει το ποσό των 11.114,32 ευρώ, που αντιστοιχεί στο ως άνω οφειλόμενο ποσό, νομιμοτόκως από την 21-10-2000, επομένη της τελευταίας συναλλαγής που αυτή πραγματοποίησε για λογαριασμό του, άλλως από την επομένη της επίδοσης της αγωγής και να καταδικασθεί στα δικαστικά της έξοδα. Η αγωγή αρμοδίως εισάγεται για να συζητηθεί ενώπιον του δικαστηρίου τούτου (άρθρα 9,14 παρ. 2 και 22 ΚΠολΔ) κατά την προκειμένη τακτική διαδικασία. Με το ανωτέρω περιεχόμενο και αίτημα είναι ορισμένη και νόμω βάσιμη ως προς την κύρια βάση της, ως προς την οποία στηρίζεται στις διατάξεις των άρθρων 713, 721, 722 ΑΚ, 90 Εμπ.Ν, 15 παρ. 1, 17 παρ. 1-3 Ν. 3632/ 1928 « περί χρηματιστηρίων αξιών », 20 και 27 του Ν. 1806/1988 « περί τροποποίησης της νομοθεσίας για τα χρηματιστήρια αξιών και άλλες διατάξεις », 1 και επ. του Ν. 2396/1996 σε συνδυασμό με την 123/20-1-1998 απόφαση της Επιτροπής Κεφαλαιαγοράς καθώς και σε αυτές των άρθρων 907, 908 και 176 ΚΠολΔ, πλην του παρεπόμενου αιτήματός της για καταβολή τόκων, το οποίο κρίνεται νόμιμο από την επομένη της επίδοσης, διότι η 21-20-2000 επομένη της τελευταίας συναλλαγής που επικαλείται ότι πραγματοποίησε για λογαριασμό του εναγομένου, δεν αποτελεί δήλη ημέρα καταβολής (341 ΑΚ) σύμφωνα με όσα εκθέτει, εφόσον δεν επικαλείται συμφωνία μεταξύ αυτής και του εναγομένου ότι με μόνη την παρέλευση της ημέρας της συναλλαγής θα οφείλεται τόκος για το ποσό, που προκύπτει από τη μεταξύ τους εκκαθάριση ούτε αναφέρει με ποίο τρόπο ο εναγόμενος κατέστη υπερήμερος για την καταβολή του οφειλόμενου υπολοίπου. Ως προς τη βάση της που στηρίζεται σε σύμβαση αλληλόχρεου λογαριασμού η αγωγή είναι απορριπτέα ως μη νόμιμη, διότι η ενάγουσα ουδόλως επικαλείται ότι συμφωνήθηκε μεταξύ αυτής και του εναγομένου οι εκατέρωθεν χρεοπιστώσεις να υπαχθούν σε

αλληλόχρεο λογαριασμό, καθότι δεν αναφέρει ότι η τήρηση εκ μέρους της του εν λόγω λογαριασμού συμφωνήθηκε ρητώς ή σιωπηρώς μεταξύ τους με σκοπό οι σχετικές με τα κονδύλια αυτού εκατέρωθεν απαιτήσεις τους να μην επιδιώκονται μεμονωμένα, αλλά να εκκαθαρίζονται και να αποσβήνονται κατά το κλείσιμο του λογαριασμού, που θα γίνεται καθ' ορισμένα χρονικά διαστήματα και σε τρόπο ώστε να αποβάλουν την ατομικότητά τους, να μεταβάλλονται σε απλά αριθμητικά κονδύλια και να αποτελέσει τη μοναδική μεταξύ τους απαίτηση το τυχόν κατάλοιπο του λογαριασμού. Αντιθέτως ισχυρίζεται ότι συμφώνησαν να καταχωρούνται σε άτοκο χρεωπιστωτικό λογαριασμό, με τη μορφή χρεωπιστωτικών κονδυλίων, συμψηφιζόμενες αυτόματα με την καταχώριση τους, οι πηγάζουσες από τη σύμβαση χρηματιστηριακής παραγγελίας εκατέρωθεν χρηματικές απαιτήσεις τους για την εκκαθάριση των μεταξύ τους σχέσεων και όλως αντιφατικώς με τα προηγούμενα ισχυρίζεται ότι ο λογαριασμός αυτός θα ήταν έντοκος, αν δημιουργούνταν απέναντι της ληξιπρόθεσμες οφειλές του εναγομένου, χωρίς να διευκρινίζει και να εξηγεί πως θα δημιουργούνταν ληξιπρόθεσμες οφειλές του εναγομένου, πριν το κλείσιμο του λογαριασμού, αφού η δημιουργία τέτοιων οφειλών (ληξιπρόθεσμων) σε ένα ανοικτό σύστημα καταχώρισης εκατέρωθεν απαιτήσεων, συμψηφιζόμενων αυτόματα με την καταχώριση, όπως επικαλείται, προϋποθέτει και την αυτοτέλεια των αντίστοιχων απαιτήσεων της, γεγονός που έρχεται σε αντίθεση με τη φύση και τη λειτουργία του αλληλόχρεου λογαριασμού, στον οποίο οι απαιτήσεις των κατ' ιδίαν κονδυλίων από τη στιγμή που εισέρχονται στο λογαριασμό αποβάλουν την ατομικότητα τους. Επιπροσθέτως, η βασική λειτουργία του αλληλόχρεου λογαριασμού, η οποία συνίσταται στο ότι η εκκαθάριση του λογαριασμού συντελείται όταν αυτός κλεισθεί, αντιβαίνει στο νομοθετικό πλέγμα των διατάξεων των άρθρων 19 παρ. 2, 20 παρ. 1 και 2 και 27 παρ. 1 του ν. 3632/1928 « Περί Χρηματιστηρίων Αξιών », όπως αντικαταστάθηκε από το άρθρο 5 του Α.Ν. 2341/1940, από τις οποίες προκύπτει ότι αν ο εντολέας του χρηματιστή δεν εκτελέσει την εκ της εντολής απορρέουσα υποχρέωση του, ο χρηματιστής δικαιούται να προβεί στην υποχρεωτική εκκαθάριση της συναλλαγής, οπότε το εξ' αυτής προκύπτον έλλειμμα οφείλει ο εντολέας άμεσα προς τον χρηματιστή. Καθόσον δε αφορά την επικουρική βάση της η αγωγή είναι απορριπτέα ως μη νόμιμη, λόγω της επιβουλητικής φύσεως των αγωγών εκ του αδικαιολόγητου πλουτισμού, οι οποίες δύνανται να ασκηθούν μόνο όταν λείπουν οι προϋποθέσεις της εκ της συμβάσεως ή της εξ αντικειμένου αγωγής, εκτός αν θεμελιώνονται σε πραγματικά περιστατικά, διαφορετικά ή πρόσθετα από εκείνα στα οποία στηρίζεται η αγωγή από τη σύμβαση ή την αδικοπραξία, γεγονός που δεν συντρέχει στην προκειμένη περίπτωση, διότι η ενάγουσα ουδόλως επικαλείται

περιστατικά έλλειψης της νόμιμης αιτίας διατηρήσεως του πλουτισμού του εναγομένου, αλλά αντιθέτως στηρίζει την εκ του άρθρου 904 ΑΚ αγωγή της στην ίδια έγκυρη σύμβαση χρηματιστηριακής παραγγελίας που επικαλείται και για τη θεμελίωση της κύριας βάσης αυτής (ΑΠ 1440/2000 ΕλλΔνη 1996.81, ΕφΘεσ. 296/1994 Αρμ. 1994 .786, ΕφΘεσ.2149/1990 Αρμ.1991.247). Πρέπει συνεπώς να ερευνηθεί περαιτέρω η αγωγή, κατά τα νόμιμα αιτήματά της για να κριθεί αν είναι και ουσία βάσιμη, δεδομένου ότι καταβλήθηκε το προσήκον τέλος δικαστικού ενσήμου με τις ανάλογες επιβαρύνσεις υπέρ ΤΝ και ΤΑΧΔΙΚ (βλ. τα 99238, 99237, 249862 και 114245 αγωγόσημα).

Κατά το άρθρο 15 παρ. 1 του ν. 3632/1928, με τον οποίο ρυθμίζονταν αποκλειστικά στο παρελθόν τα σχετικά με τα χρηματιστήρια αξιών θέματα, χρηματιστηριακές συναλλαγές είναι οι δικαιοπραξίες που συνάπτονται χρηματιστηριακώς και έχουν αντικείμενο χρηματιστηριακά πράγματα (μετοχές, ομολογίες, χρεόγραφα, συνάλλαγμα και πολύτιμα μέταλλα). Με το άρθρο 16 του ίδιου νόμου ορίζονταν αποκλειστικά ως χρηματιστηριακές συναλλαγές : α') η αγορά και πώληση τοις μετρητοίς , β') η αγορά και πώληση επί προθεσμία, γ') η αγορά και πώληση επί δώρω ή διπλασιασμό, δ') η σύμβαση μεταφοράς και ε') γενικά κάθε παρεπόμενη δικαιοπραξία σχετιζόμενη με την ενέργεια και την εκτέλεση των προηγούμενων πράξεων. Ήδη με το άρθρο 20 παρ. 1 του ν. 1806/1988, με τον οποίο τροποποιήθηκε εν μέρει η νομοθεσία για τα χρηματιστήρια, αντικαταστάθηκε το άρθρο 16 του ν.3632/1928 και ορίσθηκε ότι χρηματιστηριακές συναλλαγές θεωρούνται μόνο : α') η πώληση τοις μετρητοίς, η οποία καταρτίζεται σύμφωνα με τα προβλεπόμενα από τη σχετική νομοθεσία περί χρηματιστηρίων, β') η πώληση με ειδικές συμφωνίες, όπως ενδεικτικά η παράδοση των αξιών μετά πάροδο ορισμένης προθεσμίας και γ') κάθε δικαιοπραξία συναφής με τη διενέργεια και την εκτέλεση των ανωτέρω συμβάσεων. Στον όρο « πώληση » του άρθρου αυτού νοείται και η αγορά, καθόσον ο νομοθέτης ακολουθεί πλέον την ορολογία του Αστικού Κώδικα (βλ. Τσιμπανούλη, Οι επενδυτικές υπηρεσίες στο Ελληνικό και Κοινοτικό Δίκαιο, έκδ. 1989, σελ. 55, σημ. 82 β'). Στην κατηγορία γ' του άρθρου 20 παρ. 1 του ν. 1806/1988, δηλαδή των συναφών με τη διενέργεια και την εκτέλεση κυρίων χρηματιστηριακών συμβάσεων δικαιοπραξιών ή άλλως των παρεπόμενων των κυρίων χρηματιστηριακών συμβάσεων δικαιοπραξιών (κατά την ορολογία της περιπτώσεως ε' του άρθρου 16 του ν. 3632/1928) υπάγεται και η σύμβαση παραγγελίας χρηματιστηριακής αγοραπωλησίας (βλ. Τσιμπανούλη, ό.π., σελ. 55, 58 και 61). Η σύμβαση αυτή έχει ως αντικείμενο αφενός την ανάληψη εκ μέρους του χρηματιστή της υποχρεώσεως να εκτελέσει (με την κατάρτιση κύριας χρηματιστηριακής σύμβασης – συναλλαγής) συγκεκριμένη παραγγελία-εντολή του πελάτη (παρεπόμενη χρηματιστηριακή πράξη) για την αγορά

ή πώληση χρηματιστηριακών πραγμάτων και αφετέρου την ανάληψη από τον πελάτη της υποχρέωσης να καταβάλει στο χρηματιστή την αμοιβή (προμήθεια) για τη διεκπεραίωση της χρηματιστηριακής συναλλαγής, καθώς και το τίμημα των πραγμάτων που αποτέλεσαν το αντικείμενο της συναλλαγής (βλ. Απ. Γεωργιάδη, Η ευθύνη του χρηματιστή απέναντι του πελάτη στην περίπτωση αγοράς πλαστών μετοχών, ΕΕμπΔ ΜΒ'559 επ., Τσιμπανούλη, ό.π., σελ. 61=62 και τις εκεί παραπομπές)> Εξάλλου, κατά το άρθρο 15 παρ. 2 του ν. 3632/1928 απαγορεύεται στο χρηματιστήριο επί ποινή ακυρότητας της καταρτιζόμενης δικαιοπραξίας (174 ΑΚ) η σύναψη κάθε άλλης συναλλαγής πλην των χαρακτηριζομένων από το νόμο ως χρηματιστηριακών, ενώ κατά την διάταξη της παραγράφου 6 του αυτού άρθρου « *πάσα αξίωσις πηγάζουσα εκ χρηματιστηριακής συναλλαγής παραγράφεται μετά πάροδον έτους από της λήξεως του έτους καθ' ό συνήφθη η συναλλαγή* ». Περαιτέρω, κατά τη διάταξη του άρθρου 261 ΑΚ η άσκηση της αγωγής διακόπτει την παραγραφή, η οποία αρχίζει και πάλι από την τελευταία διαδικαστική πράξη των διαδίκων ή του δικαστηρίου. Όπως συνάγεται από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 167 ΑΚ, 215 παρ. 1, 221 παρ. 1 και 159 παρ. 3 του ΚΠολΔ, η συνδρομή της βλάβης, ως προϋπόθεση κήρυξης της ακυρότητας της επίδοσης της αγωγής, με την οποία συντελείται και ολοκληρώνεται η άσκηση της, ισχύει όχι μόνο όταν αυτή (επίδοση) αποτελεί τμήμα για την ολοκλήρωση διαδικαστικής πράξης, αλλά και όταν προβλέπεται ως μέσο γνωστοποίησης, όπως στο άρθρο 261 ΑΚ η επίδοση της αγωγής για τη διακοπή της παραγραφής, η οποία επίδοση αγωγής αποτελεί γνωστοποίηση δήλωσης του ουσιαστικού δικαίου, μέσω του μηχανισμού της επίδοσης και θα κριθεί, ως προς την περιέλευση της και την εγκυρότητα της περιέλευσης αυτής βάσει των διατάξεων για την επίδοση και όχι βάσει του άρθρου 167 ΑΚ (ΑΠ 1263/1996, ΕλλΔνη 1997, 1799, ΑΠ 1726/1991 ΕλλΔνη 1993.588, ΑΠ 87/1991 ΕλλΔνη 1992.1454, ΑΠ 2095/1984 ΕλλΔνη 1985.52, Κεραμέως / Κονδύλη/ Νίκα Ερμην.ΚΠολΔ. έκδ. 2000, Εισαγ.Παρατ., άρθρα 122-143, αριθ.5). Απαιτείται επομένως για την περιέλευση της δηλώσεως του ουσιαστικού δικαίου η τήρηση όλων των διατυπώσεων των προβλεπόμενων για τον συγκεκριμένο τρόπο επιδόσεως, μεταξύ των οποίων είναι κατ' άρθρο 135 ΚΠολΔ επίδοση σε πρόσωπο αγνώστου διαμονής. Κατά συνέπεια και η προβαλλόμενη ακυρότητα της επίδοσης της αγωγής στην κατ' άρθρο 261 ΑΚ διακοπή της παραγραφής της αξίωσης με την επίδοση της αγωγής έχει ως προϋπόθεση τη συνδρομή βλάβης, κατά την έννοια του άρθρου 159 αριθ. 3 ΚΠολΔ. Ο ισχυρισμός για ακυρότητα της επίδοσης, που αποτελεί τη βάση για την αμφισβήτηση της διακοπής της παραγραφής, προς στήριξη της καταλυτικής ένστασης της παραγραφής της αξίωσης, πρέπει να προβληθεί κατά την πρώτη συζήτηση της αγωγής , διαφορετικά η

ακυρότητα, κατ' άρθρο 160 παρ. 3 ΚΠολΔ, καλύπτεται (βλ. ΑΠ 622/1994 ΝοΒ.1995.814). Περαιτέρω, κατά την αληθινή έννοια του άρθρου 135 παρ. 1 ΚΠολΔ, άγνωστος είναι ο τόπος διαμονής ή η ακριβής διεύθυνση της διαμονής, τόσο στην ημεδαπή όσο και στην αλλοδαπή, εκείνου προς τον οποίο γίνεται η επίδοση, όταν δεν είναι κοινώς γνωστή η μόνιμη κατοικία ή η διαμονή του ούτε κατέστη δυνατόν να ανευρεθεί αυτή, παρότι καταβλήθηκε κάθε δυνατή προς τούτο προσπάθεια, με τα συνήθη μέσα επιμέλειας, όπως αυτή υπαγορεύεται από τις αρχές της καλής πίστης που οφείλουν να τηρούν οι διάδικοι κατά την εντός των πλαισίων της δίκης ενέργεια των διαδικαστικών πράξεων (116 ΚΠολΔ). Απαιτείται δηλαδή για το άγνωστο της διαμονής (128 παρ. 2 ΚΠολΔ) και του τυχόν υπάρχοντος τόπου επαγγελματικής δραστηριότητας (124 παρ. 2 ΚΠολΔ) ευρεία αντικειμενική άγνοια, υπό την έννοια ότι η κατοικία θα πρέπει να είναι άγνωστη σε ευρύτερο κύκλο προσώπων και δεν αρκεί το γεγονός ότι αυτός που παρήγγειλε την επίδοση δεν γνώριζε προσωπικά για τον τόπο ή τη διεύθυνση της διαμονής εκείνου προς τον οποίο πρέπει να γίνει η επίδοση (ΕφΘες.1302/1984 Αρμ.1986.424, ΕφΔωδ201/1992, ΕλλΔνη 1995.407, ΕφΑθ5193/1973 EEN 1973.608). Έτσι είναι άκυρη η επίδοση, εφόσον βέβαια συντρέχει και το στοιχείο της βλάβης, που γίνεται προς κάποιον που θεωρείται ως αγνώστου διαμονής, αν αποδειχθεί ότι αυτός κατά το χρόνο της επίδοσης στον Εισαγγελέα, κατοικούσε μόνιμα ή είχε πρόσκαιρη διαμονή σε ορισμένο τόπο και διεύθυνση στην ημεδαπή ή την αλλοδαπή και το οίκημα στο οποίο διέμενε ή εργαζόταν μπορούσε να το πληροφορηθεί ο δικαστικός επιμελητής που έκανε την επίδοση ή ο επισπεύδων αυτή, αν ενεργούσαν καλόπιστα και με την προσήκουσα επιμέλεια ή αν ο διάδικος που παράγγειλε την επίδοση, από κάποιο ειδικό λόγο το γνώριζε. Επιβάλλεται επομένως, ανάλογα με τις περιστάσεις, αναζήτηση του παραλήπτη μέσω συλλογής πληροφοριών από το περιβάλλον της παρελθούσας κατοικίας του, από συγγενείς, από τυχόν πρώην εκμισθωτή ή εργοδότη, από τον τηλεφωνικό κατάλογο κ.λ.π., ενώ θα πρέπει αν είναι δυνατόν να επιχειρηθεί επίδοση στους τόπους κατοικίας που προκύπτουν από προηγούμενη αλληλογραφία (ΕφΑθ. 3942/1953 EEN1954.638) προηγούμενες επιδόσεις, διευθύνσεις προηγούμενων δικογράφων (ΑΠ 260/1987 Αρχ.1988.633)καταχωρίσεις σε δημόσια βιβλία (ΕφΘες.331/1994, Αρμ.1994.1183) ή από στοιχεία της δικογραφίας (ΑΠ 166/1961, ΝοΒ 1961.984) διότι λόγω του πλασματικού της χαρακτήρα η επίδοση ως άγνωστης διαμονής πρέπει να θεωρηθεί ως έσχατο μέσο.

Στην προκειμένη περίπτωση ο εναγόμενος, με τις νομότυπα κατατεθείσες έγγραφες προτάσεις του αρνείται την αγωγή και προς απόκρουση της προβάλλει την ένσταση της ενιαύσιας παραγραφής της αξίωσης της ενάγουσας, λόγω ακυρότητας της επίδοσης της αγωγής σε

αυτόν ως πρόσωπο άγνωστης διαμονής. Ειδικότερα ισχυρίζεται ότι η αξίωση της ενάγουσας έχει υποπέσει σε παραγραφή, αφού από το τέλος του έτους 2000, εντός του οποίου η ενάγουσα ιστορεί ότι διενήργησε για λογαριασμό του την τελευταία από τις επίδικες συναλλαγές (συγκεκριμένα την 20-10-2000) και μέχρι την 1-1-2002, που συμπληρώθηκε ένα έτος από της λήξεως του έτους 2000, κανένα άλλο διακοπτικό γεγονός της παραγραφής τη αξίωσης έλαβε χώρα, πλην του ότι την 24-12-2001 η ενάγουσα κατέθεσε την ένδικη αγωγή η οποία επιδόθηκε πλασματικώς στον Εισαγγελέα την 28-12-2001 για λογαριασμό αυτού ως προσώπου άγνωστης διαμονής, πλην όμως η επίδοση αυτή είναι άκυρη, αφού έγινε κατά παράβαση της διάταξης του άρθρου 135 παρ. 1 ΚΠολΔ, διότι κατά το χρόνο που διενεργήθηκε αυτός είχε άγνωστη διαμονή καθώς και επαγγελματική κατοικία στη Θεσσαλονίκη και από την άκυρη αυτή επίδοση υπέστη βλάβη που συνίσταται στη διακοπή της παραγραφής της ένδικης αξίωσης της ενάγουσας, με την επίδοση ως άγνωστης διαμονής της ένδικης αγωγής, η οποία δεν μπορεί να αποκατασταθεί διαφορετικά παρά μόνο με την κήρυξη της ακυρότητας της επίδοσης. Ο ισχυρισμός αυτός του εναγομένου, που αποτελεί τη βάση για την αμφισβήτηση της κατ' άρθρο 261 ΑΚ διακοπής της παραγραφής της αξίωσης, που επικαλείται η ενάγουσα με την επίδοση της αγωγής αποτελεί καταλυτική ένσταση παραγραφής της αξίωσης, που είναι νόμιμη, εφόσον στηρίζεται στις διατάξεις των άρθρων 15 παρ. 6 του ν. 3632/1928, 247, 261 ΑΚ, 135 παρ. 1, 215 παρ. 1, 221 παρ. 1 και 159 παρ. 3 ΚΠολΔ (βλ. ΑΠ 622/1994 ΝοΒ 1995.814, ΕφΑθ 3115/2002 ΔΕΕ 2002.1011, ΠολΠρΘεσ. 965/2004, ΕΤρΑξΧρΔ 2004.215, ΜονΠρΑθ 3106/20003 ΕΤρΑξΧρΔ 2004.209, ΠολΠρΑθ5025/2001, ΕΤρΑξΧρΔ 2004.221) και πρέπει να ερευνηθεί περαιτέρω κατ' ουσία.

Από τις ένορκες καταθέσεις των μαρτύρων αποδείξεως και ανταποδείξεως που περιλαμβάνονται στα πρακτικά δημόσιας συνεδρίασης του δικαστηρίου τούτου, εκτιμώμενες ξεχωριστά, σε συνδυασμό μεταξύ τους καθώς και σε συνδυασμό με όλα ανεξαιρέτως τα επικαλούμενα και νομοτύπως προσκομιζόμενα από τους διαδίκους έγγραφα αποδείχθηκαν πλήρως, κατά την κρίση του Δικαστηρίου τούτου, τα εξής πραγματικά γεγονότα : Η ενάγουσα ανώνυμη χρηματιστηριακή εταιρία με την επωνυμία « Β..... ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΗΡΙΑΚΗ Α.Ε », που εδρεύει στην Αθήνα, μέλος του Χρηματιστηρίου Αξιών Αθηνών (Χ.Α.Α), έχει ως αντικείμενο της παντός είδους χρηματιστηριακές εργασίες. Στο πλαίσιο αυτών των δραστηριοτήτων της συνήψε νμε τον εναγόμενο Α..... Γ..... το Μάρτιο του 1998, μέσω της εδρεύουσας στη Θεσσαλονίκη ανώνυμης εταιρίας με την επωνυμία « Σ..... Α.ΕΛ.Δ.Ε », σύμβαση παροχής επενδυτικών υπηρεσιών-χρηματιστηριακής παραγγελίας. Συγκεκριμένα ο εναγόμενος ανέθεσε στην ως άνω εταιρία λήψης και

διαβίβασης εντολών, να προωθεί προς την ενάγουσα, έναντι προμήθειας της, εντολές του για αγορά και πώληση μετοχών μέσω του Χ.Α.Α και να καταρτίζει η ενάγουσα στο όνομα της, αλλά για λογαριασμό του, τις κύριες χρηματιστηριακές συμβάσεις αγοράς και πώλησης των εν λόγω μετοχών, αναλαμβάνοντας την υποχρέωση επί μεν πώλησης να παραδίδει στην ενάγουσα τους πωλούμενους τίτλους επί δε αγοράς να της καταβάλει το τίμημα των τίτλων και η ενάγουσα ανέλαβε αντίστοιχα την υποχρέωση επί μεν πωλήσεως μετοχών να καταβάλει στον εναγόμενο το τίμημα αυτών και επί αγοράς να τους παραδίδει τους τίτλους. Σε εκτέλεση της σύμβασης αυτής και κατόπιν σχετικών εντολών του εναγομένου, η ενάγουσα ενήργησε για λογαριασμό του, κατά το χρονικό διάστημα από 23-3-1998 έως 20-10-2000, τις συναλλαγές που απεικονίζονται και καταχωρήθηκαν λογιστικά στην καρτέλα του εναγομένου, που προσκομίζει, από την οποία προκύπτει ότι το σύνολο της τελικής αξίας των πινακιδίων αγοράς μετοχών εκ μέρους του εναγομένου ανέρχεται σε 122.524.455 δραχμές και το σύνολο της τελικής αξίας των αναφερόμενων πινακιδίων πώλησης μετοχών του ανέρχεται σε 113. 637.252 δραχμές και το υπόλοιπο του εναγομένου ανέρχεται σε 3.787.203 δραχμές. Όπως επικαλείται και συνομολογεί η ενάγουσα, όλες οι ανωτέρω χρηματιστηριακές παραγγελίες του εναγομένου και οι αντίστοιχες εκτελέσεις εκ μέρους της, έγιναν μέχρι το τέλος του 2000, η τελευταία δε από αυτές έγινε την 20-10-2000. Για τη διακοπή της παραγραφής της αξίωσης της, που σύμφωνα με τα εκτιθέμενος στη μείζονα σκέψη και κατά τη διάταξη του άρθρου 15 παρ.6 του ν.3632/1928 είναι ετήσια και συμπληρώνεται κατά το τέλος του επόμενου έτους εκείνου, κατά το οποίο, συνήφθη η συναλλαγή, δηλαδή εν προκειμένω για την τελευταία συναλλαγή συμπληρωνόταν την 31-12-2001, η ενάγουσα επικαλείται και προσκομίζει την 4197/28-12-2001 έκθεση επιδόσεως του δικαστικού επιμελητή στο Πρωτοδικείο Θεσσαλονίκης Ηλία Χριστομάνου καθώς και τα φύλλα της 29-12-2001 των ημερήσιων εφημερίδων « Η ΑΥΓΗ », που εκδίδεται στην Αθήνα και « ΑΓΓΕΛΙΟΦΟΡΟΣ » που εκδίδεται στη Θεσσαλονίκη, από τα οποία προκύπτει ότι με αριθμό κατάθεσης 44640/24-12-2001 κρινόμενη αγωγή της επιδόθηκε πλασματικά στον εναγόμενο, κατ' άρθρο 135 παρ. 1 ΚΠολΔ, ως πρόσωπο άγνωστης διαμονής, την 29-12-2001 (άρθρο 136 παρ. 1 ΚΠολΔ). Από την κατάθεση όμως της μάρτυρος του εναγομένου Θ..... Γ..... και από τα προσκομιζόμενα από αυτόν έγγραφα και συγκεκριμένα από τα εκκαθαριστικά του σημειώματα φόρου εισοδήματος φυσικών προσώπων της ΔΟΥ Καλαμαριάς Θεσσαλονίκης των ετών 1999, 2000 και 2001 και το αντίγραφο του λογαριασμού του ύδρευσης και αποχέτευσης του Δήμου Θερμαϊκού Θεσσαλονίκης, περιόδου Ιουλίου 2001 – Ιανουαρίου 2003, προκύπτει ότι ο εναγόμενος κατά τον ως άνω επίδικο χρόνο της πλασματικής επίδοσης της αγωγής,

ήταν πρόσωπο γνωστής διαμονής. Συγκεκριμένα κατοικούσε σε διαμέρισμα επί της οδού Κουντουριώτου ..... στους Νέους Επιβάτες Θεσσαλονίκης και η κατοικία του αυτή ήταν γνωστή όχι μόνο σε ευρύ κύκλο προσώπων, αλλά και στην ίδια την ενάγουσα και στον δικαστικό επιμελητή που ενήργησε την επίδοση, διότι και στο δικόγραφο της αγωγής ο εναγόμενος αναφέρεται ως κάτοικος Θεσσαλονίκης, και η διεύθυνση της κατοικίας του « Κουντουριώτου ....., Νέοι Επιβάτες » και στην ως άνω έκθεση επιδόσεως αναφέρεται ως κάτοικος Θεσσαλονίκης (Κουντουριώτου.....- Νέοι Επιβάτες) και ήδη αγνώστου διαμονής, επιπροσθέτως δε η ενάγουσα αναφέρει στην αγωγή της ότι και κατά το παρελθόν όχλησε επανειλημμένως τον εναγόμενο για την καταβολή του οφειλόμενου ποσού, οπότε από προηγούμενες επαφές γνώριζε τη διεύθυνση του. Εφόσον λοιπόν ο εναγόμενος ήταν πρόσωπο γνωστής διαμονής, η κατοικία του δε ήταν γνωστή και στην ενάγουσα, η επίδοση της αγωγής έπρεπε να γίνει κατ' άρθρο 128 ΚΠολΔ, έστω και με θυροκόλληση του δικογράφου, αν πρόσκαιρα δεν έχει ανευρεθεί στο διαμέρισμα του, δεδομένου ότι, όπως καταθέτει η μάρτυράς του Θ..... Γ..... το όνομα του αναγραφόταν στο θυροτηλέφωνο της οικοδομής και ο δικαστικός επιμελητής αν επεδείκνυε τη συνήθη επιμέλεια θα το εντόπιζε από σχετική έρευνα, σε σχέση με τα λοιπά διαμερίσματα. Συνεπώς η επίδοση προς αυτόν ως αγνώστου διαμονής είναι άκυρη και ως τέτοια δεν επέφερε έννομα αποτελέσματα, μεταξύ των οποίων και αυτό της κατ' άρθρο 261 ΑΚ διακοπής της παραγραφής της ένδικης αξίωσης της ενάγουσας, η οποία (παραγραφή) επήλθε την 31-12-2001, εφόσον, μετά την ως άνω άκυρη επίδοση και μέχρι τον καταπληκτικό αυτό χρόνο, δεν έλαβε χώρα άλλο διακοπτικό της παραγραφής της ένδικης αξίωσης της ενάγουσας, με την επίδοση ως αγνώστης διαμονής της ένδικης αγωγής, η οποία δεν μπορεί να αποκατασταθεί διαφορετικά παρά μόνο με την κήρυξη της ακυρότητας της επίδοσης. Πρέπει ακόμη να αναφερθεί ότι οι ως άνω συμβάσεις παραγγελίας (εντολής) χρηματιστηριακών αγοραπωλησιών, που καταρτίστηκαν μεταξύ των διαδίκων, αποτελούν χρηματιστηριακές συναλλαγές, κατά την έννοια του νόμου, αφού υπάγονται στην κατηγορία γ' του άρθρου 20 παρ. 1 του ν. 1806/1988, όπως αναλύεται ανωτέρω στη μείζονα σκέψη της παρούσας, δηλαδή στην κατηγορία των συναφών με τη διενέργεια και την εκτέλεση κυρίων χρηματιστηριακών συμβάσεων δικαιοπραξιών ή άλλως των παρεπόμενων των κυρίων χρηματιστηριακών συμβάσεων δικαιοπραξιών (κατά την ορολογία της περιπτώσεως ε' του άρθρου 16 του ν. 3632/1928) αφού είχαν ως αντικείμενο αφενός την ανάληψη εκ μέρους της ενάγουσας (χρηματιστή) της υποχρέωσης να εκτελέσει (με την κατάρτιση κύριας χρηματιστηριακής σύμβασης- συναλλαγής) συγκεκριμένη παραγγελία- εντολή του εναγομένου (παρεπόμενη χρηματιστηριακή πράξη) για την αγορά ή πώληση μετοχών (

χρηματιστηριακών πραγμάτων) και αφετέρου την ανάληψη από τον εναγόμενο της υποχρεώσεως να της καταβάλει την προμήθεια (αμοιβή) για τη διεκπεραίωση της χρηματιστηριακής συναλλαγής, καθώς και το τίμημα των μετοχών που αποτέλεσαν το αντικείμενο της συναλλαγής. Ως εκ τούτου κάθε αξίωση πηγάζουσα από αυτές τις χρηματιστηριακές συναλλαγές παραγράφεται μετά πάροδο έτους από της λήξεως του έτους καθ' ό συνήφθη η συναλλαγή, κατά την έννοια του άρθρου 15 παρ. 6 του ν. 3632/1928 και συνεπώς είναι απορριπτέος ως νομικά αδόκιμος ο αντίθετος ισχυρισμός της ενάγουσας, σύμφωνα με τον οποίο η αξίωσης της δεν υπόκειται στην ετήσια παραγραφή του άρθρου αυτού, αλλά στις διατάξεις του Αστικού Κώδικα, με το σκεπτικό ότι η διάταξη αυτή αφορά μόνο αξιώσεις των μελών του χρηματιστηρίου έναντι αλλήλων και όχι αξιώσεις που πηγάζουν από τη σύμβαση χρηματιστηριακής παραγγελίας που συνάπτεται μεταξύ της χρηματιστηριακής εταιρίας και του πελάτη της. Ενόψει των ανωτέρω, γενομένης δεκτής και ως ουσία βάσιμης της ενστάσεως παραγραφής που προέβαλε ο εναγόμενος, πρέπει να απορριφθεί η κρινόμενη αγωγή ως ουσία αβάσιμη, να συμψηφισθούν δε στο σύνολο τους τα δικαστικά έξοδα, μεταξύ των διαδίκων, διότι η ερμηνεία των κανόνων δικαίου που εφαρμόστηκαν εν προκειμένω ήταν ιδιαίτερα δυσχερής (άρθρο 179 ΚΠολΔ).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΟΝΤΑΣ αντιμωλία των διαδίκων.

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ την αγωγή.

(1) Για την ετήσια χρηματιστηριακή παραγραφή βλ. μελέτη εις Επιθεώρηση Τραπεζικού Αξιογραφικού & Χρηματιστηριακού Δικαίου (σελ. 582 επ.) του Γ.Χ. Παλάζη "Η ΕΤΗΣΙΑ ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΗΡΙΑΚΗ ΠΑΡΑΓΡΑΦΗ" (Εξ' αφορμής των 2969/2002 & 143/2002 αποφάσεων του Ειρηνοδικείου Αθηνών και Μονομελούς Πρωτοδικείου Ροδόπης αντίστοιχα), βλ εις ΕΤρΑξΧρΔ 2003 τις αποφάσεις που έκαναν δεκτή την ένσταση της ετήσιας χρηματιστηριακής παραγραφής: ΠολΠρΑθ 6570/1990 σελ 1033, ΜονΠρΑθ 4118/2003 σελ. 1035 με παρατηρήσεις Γ. Χ. Παλάζη, ΜονΠρΡοδ 143/2002 σελ 673, ΕιρΑθ 2969/2002 σελ. 672, βλ. επίσης εις ΕΤρΑξΧρΔ 2004 τις αποφάσεις: ΠολΠρΘεσ 965/2004 σελ 215, ΜονΠρΑθ 3106/2003 σελ 209, ΠολΠρΑθ 5025/2001 σελ 221 (καθώς και την αδημ ΠολΠρΑθ 5026/2001), ΕιρΑθ 2550/2003 σελ.205, και εις ΔΙΕΕ 2001 ΜονΠρΑθ 2215/2001 (Διαδικασία Ασφαλιστικών Μέτρων) σελ 402, βλ επίσης υπό δημοσίευση εις ΕΤρΑξΧρΔ 2004 την απόφαση ΕιρΑθ 603/2004 με παρατηρήσεις ΓΧ Παλάζη, την απόφαση ΜονΠρΘεσ 12490/2004 και ΜονΠρΚαστ 18/2004

(2) Περί απλού δοσοληπτικού λογαριασμού και περί αυτοτέλειας των χρηματιστηριακών συναλλαγών βλ. υπό δημοσίευση εις ΕΤρΑξΧρΔ 2004 ΜονΠρΚαστ 18/2004 καθώς και την 12490/2004 του ΜονΠρΘεσ

βλ. όμως και την αντίθετη ΜονΠρΑθ 426/2003 με παρατηρήσεις ΓΧ Παλάζη υπό δημοσίευση εις ΕΤρΑξΧρΔ 2004 όπου η απόφαση έκανε δεκτό ότι η απαίτηση της ενάγουσας ΑΧΕ αφορά απαίτηση από αλληλόχρεο λογαριασμό, η οποία υπόκειται στην εικοσαετή παραγραφή του άρθρου 249 ΑΚ και όχι στην ετήσια χρηματιστηριακή παραγραφή του άρθρου 15 παρ. 6 του ν. 3632/1928.

βλ. για την έννοια του αλληλόχρεου λογαριασμού Γιάννη Βελέντζα, Δίκαιο Αλληλόχρεου Λογαριασμού, σελ 22, 1994 Jms

Γεώργιος Χ. Παλάζης
Δικηγόρος (LLM, υπ. ΔΝ)